

תכלין לשלחן שבת

פְּרֶשֶׁת: תולדות

נא לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה. העלון טעון גזירה. הלימוד בשבת פי אלף מיום חול. כדאי לקרוא בשלחן שבת.

זמני השבת - כגב העלון

העלון לעלוי נשמת:
בכור חי בן בטי, אברהם זושא בן ר' יהושע, לאה בת ר' יום טוב ליפמאן, מיכאל בן שרה, אלכסנדר בן מרי, לודמילה בת לייב, משה בן זוהרה, יהודה בן שרה, יוסף בן חנה, מנחם שלום בן שמחה, חיים בן אסתר, תמרה בת יעקב - **תנצב"ה**.
ולהבדיל בין החיים למתים, העלון לרפואת: בת שבע בת ליאורה, משה בן מנדל, נפתלי בן דבורה, סביטלנה צביה בת ברכה, מרי בת חנה, **בתוך שאר חולי עמו ישראל**

נקודה בפְּרֶשֶׁה:

בזכות מעשה קטן

"וַיֵּאָהֵב יַצְחָק אֶת עֵשָׂו כִּי צִיד בָּפִּיּוֹ וַרְבֵּקָה אָהָבַת אֶת יַעֲקֹב"
(כח, כח) "מאִיבֵי תַחֲמַנִּי", יש ללמד מהצד שִׁכְנַגְד, מהאִיבֵי והשׁוֹנֵא. עֵשָׂו הִרְשַׁע, מִצְוָה אַחַת בָּיָדוֹ, כַּפֵּד אֵב וְאִם, צָאוּ וְרָאוּ מֵה הַנְּחִילָה לוֹ. אִמְרוּ חֲז"ל: מִפְּנֵי מֵה נִתְאַחַר הַקֶּץ, וְכַבֹּד יִשְׂרָאֵל מִשְׁפָּל, לְפִי שֶׁעָדִין לֹא נִשְׁלַם כַּבֹּד עֵשָׂו לְאִיבֵי. וּמִפְּנֵי זֶה מַלְכוּת אֲדוֹם הָאֲרִיכֵי שָׁנִים יוֹתֵר מִכָּל הַמַּלְכוּתִּים.

לְפִי זֶה, נִצְבֵּיעַ עַל כֶּךָ שֶׁשְׂוִיּוֹ שֶׁל כָּל מַעֲשֵׂה שֶׁל יְהוּדֵי הוּא לְאִין עָרַף. מִמַּשׁ אֵי אִפְשֶׁר לְפַעֲמִים לְהֶאֱמִין לְמֵה מִסְגָּל יְהוּדֵי אֶחָד לְזָכוֹת בְּגִלְל מַעֲשֵׂה אֶחָד וְיַחֲדִי, וְגַם הַמַּעֲשֵׂה לֹא צָרִיף לְהִיּוֹת גְּדוֹל בְּמִיחָד...

הַמַּעֲשֵׂה שְׂוִיבָא כָּאֵן, מִסְפַּר הַרְבֵּ זִלְכָרְשֶׁטִּין, סִפֵּר בְּבֵיתוֹ שֶׁל גִּיּוֹסֵי מְרֵן הַגֵּר"ח קֹנִיבְסְקִי, וּמִסְפָּרוֹ נוֹכַח לְלַמֵּד עַד כַּמָּה יֵשׁ לְהַעֲרִיף כָּל מַעֲשֵׂה שֶׁאֲנַחְנוּ עוֹשִׂים.

הַמְדַבֵּר הִיָּה בִּיהוּדֵי 'מִשְׁלַח' שֶׁתַּפְקִידוֹ לְאַסֹּף כֶּסֶפִּים עֲבוּר מוֹסְדוֹת תּוֹרָה. כְּאִשֶּׁר הִגִּיעָה תְּקוּפַת הַקִּיץ, שָׂבָה כָּל הַגְּבִירִים נוֹסְעִים לְנֶפֶשׁ בְּשׂוֹיץ, הַחֲלִיט הַמִּשְׁלַח הֵהוּא שֶׁבְּמִקוֹם לְהַטְרִיחַ אֶת עֲצָמוֹ לְבִתְיָהֶם שֶׁל עֵתִירֵי הַהוֹן, וְלִכְסוֹף הוּא עוֹד לֹא יִמְצָאם בְּבֵית, כְּדֹאֵי שֶׁהוּא עֲצָמוֹ יִשְׁכַּר חֶדֶר בְּמִלּוֹן בְּשׂוֹיץ, שֶׁם נִמְצָאִים בְּדֶרֶךְ כָּלל מְרִבֵּית הַגְּבִירִים, וְאֵז הֵא בְּאִפְשֶׁרוּתוֹ לְתַפֵּס אֶת כָּלם בְּאִכְסוּיָה אַחַת, לְעֵבֵר מִגְּבִיר אֶחָד לְמִשְׁנָהוּ, וּמִלֵּאכְתוֹ תִּהְיֶה קִלְה הַרְבֵּה יוֹתֵר. וְכִף עֲשֵׂה. הַמִּשְׁלַח שֶׁכֶּר חֶדֶר בְּשׂוֹיץ, וְאִכֵּן הַתְּכִנִּית עֲבָדָה בְּצוּרָה נְאוּמָה.

עָרַב אֶחָד, לְאַחַר שְׁסִים אֶת 'מִלֵּאכְתוֹ' וּבְקֶשׁ לְעֵלוֹת לְחֶדְרוֹ, הוּא פּוֹגֵשׁ בְּלוֹבֵי שֶׁל הַמִּלּוֹן מִשְׁפָּחָה שֶׁלְמָה, הוֹרִים וּשְׁלֶשֶׁת לְבָדִיָּהִם הַיּוֹשְׁבִים עַל הַכֶּרְסָאוֹת וּמִנְמַנְמִים.

הוּא מִתְעַנֵּן אֲצֵלָם מֵהֶם עוֹשִׂים כָּאֵן, וְרֵאשׁ הַמִּשְׁפָּחָה הַשִּׁיב שֶׁהֶם נִסּוּ לְהַשִּׁיג חֶדֶר בְּמִלּוֹן, אֲכָל כִּיּוֹן שֶׁעֲקֻשׁוֹ זֶה הִיא הַעוֹנָה הַמְּבַקֶּשֶׁת בְּיוֹתֵר, אִין אִף חֶדֶר פְּנִי, וְלִכֵּן הַחֲלִיטוֹ לְנַמְנָם קִמְעָה

בְּלוֹבֵי, וְלִמְחַרֵּת יִסְעוּ לְחַפֵּשׁ מִקוֹם בְּמִלּוֹנוֹת אַחֲרִים. הַמִּשְׁלַח שֶׁלְנוּ הַחֲלִיט לְעֵשׂוֹת חֶסֶד עִם הַמִּשְׁפָּחָה, וְאָמַר לָהֶם שֶׁהֶם יְכוּלִים לְעֵלוֹת לְחֶדְרוֹ וְלִישֵׁן שָׁם: בְּחֶדֶר שֶׁשְׁכַרְתִּי יֵשׁ חֶמֶשׁ מִטוֹת. אֲתֶם יְכוּלִים לְעֵלוֹת לְחֶדֶר, וְאִנִּי אֲנִיחַ עַל הַכֶּרְסָאוֹת הַלָּלוּ. וְצִין שֶׁהוּא בָּרַר וְהִנְהִלַת הַמִּלּוֹן מִסְּפִימָה לְכָף, וְלֹא הִתְעוֹרְרָה כָּל בְּעִיָּה הַלְּכִיתִית בְּהַעֲבַרַת הַחֶדֶר לְמִשְׁפָּחָה.

בְּרַם, בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה לֹא הִרְגִישׁוּ בְּנוֹם, וְסָרְבוּ לְהַעֲנוֹת לְבִקְשָׁתוֹ.

כְּשֶׁרָאָה הַמִּשְׁלַח שֶׁהֶם מִמְּשִׁיכִים לְעַמּוֹד בְּסוּרָבָם, עֲשֵׂה מַעֲשֵׂה. הוּא לָקַח אֶת הַמְּזוֹדוֹת שֶׁלָּהֶם, הַכְּנִיסוֹן לְמַעֲלִית, וְהִבְיִאֵן לְחֶדְרוֹ. הַפְּטָנֵט הִיָּה אֲכֵן סָצָלָה, וּבְנֵי הַמִּשְׁפָּחָה עָלוּ לְחֶדְרוֹ... לְמַחַרֵּת נִפְרְדוּ: בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה מֵאִישׁ הַחֶסֶד בְּאַהֲבָה וּבְחֶבֶד, וְהוֹדוּ לוֹ עַל כָּל מֵה שֶׁעֲשֵׂה לְמַעֲנָם.

עָבְרוּ שְׁנַתִּים מֵאֵז אוֹתוֹ מַעֲשֵׂה, וְהִנֵּה נִשְׁמַעוֹת דְּפִיקוֹת עַל דַּלַּת בֵּיתוֹ שֶׁל הַמִּשְׁלַח, בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁנִּגַּשׁ בַּעַל הַבַּיִת לְפָתַח אֶת הַדַּלַּת, הוּא מִבְּחִין לְפָלִיאָתוֹ בְּאִבֵי הַמִּשְׁפָּחָה שֶׁקָּבַל מִסְּנֵי אֶת הַחֶדֶר בְּמִלּוֹן.

'אִנִּי רוֹצֵה לְהַזְמִין אוֹתָךְ לְאַרוֹסֵי בֵּתִי', אָמַר. הַמִּשְׁלַח הִגִּיב בְּנִימוֹס, אַחַל בְּרַכַּת מִזֵּל טוֹב לְבָבִית, וְהִתְנַצַּל שֶׁלֹּא יוֹכַל לְהַשְׁתַּתֵּף בְּשִׁמְחָתָם.

'אִם אַתָּה לֹא תִגִּיעַ, לֹא נוֹכַח לְשַׁחַח', אָמַר הָאֵב. וְהַמִּשְׁלַח לֹא הִבִּין מֵה רְצוֹנוֹ...

הָאֵב נִרְאָה מְרַגֵּשׁ עַד מֵאֵד, וְהִסְבִּיר לְמִשְׁלַח מֵה קָרָה. "בְּאוֹתוֹ עָרַב שֶׁפִּגְשָׁתָה אוֹתָנוּ בְּמִלּוֹן הַשְּׂוֹצְרֵי, הִיינוּ בְּטָרְאוּמָה גְּדוֹלָה עַד מֵאֵד", הוּא מִסְפֵּר. "בִּתְנֵינוּ נִסְעָה לְלַמֵּד בְּשׂוֹיץ, וְלִגְדֵל הַחֶרֶף הַכִּינָה שֶׁם צִעִיר גּוֹי, וְהַחֲלִיטָה לְהִנָּשֵׂא לוֹ, רַחֲמָנָא לִיבְלָן. הַדְּבָר נֶפֶל עֲלֵינוּ כְּרַעַם בְּיוֹם בְּהִיר, וְלִמְרוֹת כָּל נְסִיווֹנוֹתֵינוּ לְשַׁכְנְעָה וְלְדַבֵּר עַל לְבָה, הִיא הִתְעַקְשָׁה. גַּם הָאִימִים הַקְּשִׁים

שאימנו עליה לא פגעו כלל את פעלתם.

כיון שהבת היתה בשוין, סכמנו שנגיע אליה כדי לדבר פנים אל פנים, ואולי בצורה קזו היא תשתכנע.

תאמנו אמה פגישה במלון, ורצינו לשכר שם חדר.

כשהגענו למלון, והבת כבר היתה שם, התברר שהמלון בתפוסה מלאה, וכדייק באותו רגע הגעת אמה למלאך מושיע.

הבת שלנו ראתה את מעשה החסד הפלא שפעל עמנו, והתפעלה מאד. היא הבחינה מידי שאין לה שום סבה אחרת להעביר לנו את החדר, ואמה עושה זאת אך ורק מתוך רצון להגמל חסד עם משפחה יהודית.

היא ראתה את כל זאת ופרצה בככי נסער, ואמרה שהיא

חוזרת בה מרצונה להנשא לגוי.

"כיון שהכרתי קצת את הגויים בתקופה האחרונה, אני יודעת שמעשה כזה לא היה יכול להעשות על ידי גוי, ואם כך - אני מעונינת להשתתף לעם היהודי, ולשוב לחסות בצלו", אמרה.

עוד באותו יום היא נתקה את קשריה עם הגוי, חזרה יחד אתנו לארץ ישראל וחזרה בתשובה לשלמה, עד שנסופו של דבר הציעו לה בן תורה מצין, והיום היא מתארכת אמו.

אמה כבר מבין בעצמה, אמר האבא למשל בצינים דומעות, שמי שאמרי לחזרתה של בתנו לעם היהודי, ונשואיה לבן הישיבה - זה אמה, ורק בזכותך התגלגלו העניינים כך. ואם כן, אמה השושבין הראשי בשמחתנו, ולא נוכל לוותר על הופעתך בארצנו. (מצויות בשמחה)

ספור לשבת:

צדקה תציל ממות

בפניו - מובילות היישר לן עדן. אין אופציה רביעית. לפניו חלקיקי שניה, מה הוא יכול לעשות? כלום!

הוא מבין זאת היטב, ולכן בוחר לרדת אל השול השמאלי ככל יכולתו, תוך הישארות על הכביש. נכון, הרכב הצבאי בא ממש ממול, הסיכויים שלא יתנגש בו אפסיים. הוא צופר בכל הכח, וזועק 'שמע ישראל' מעומק לבו, מסרב להביט נכחו, לראות את הגי'פ נכנס ברכבו בעוצמה...

לפתע חש הדף עצום, לבו ניתר בתוכו. הגי'פ חלף על פניו, וברגע שאחרי האחרון - הנהג כנראה הבחין בו, והיטה את ההגה בחזות. רכבו נשרט, רעד קלות, אבל המשיך בנסיעה. וכן, הוא גם המשיך לחיות, עובדה שסיפר את הסיפור הזה...

אבל בכך לא תם הסיפור. בסופו של היום הוא שב הביתה, ולפתע מתקשרת אליו אמו, המתגוררת בלוס אנג'לס.

זה עתה התעוררה מהשניה, ובנשימה טרופה היא שואלת: 'אליהו, מה קרה? אמור לי מה קרה? מה היה היום?'

אליהו נבהל. מנין לאמו המידע על מה שקרה איתו? מהיכן היא יודעת על התאונה שכמעט קיפח בה את חייו? מי כבר הספיק להעביר לה את הסיפור הפלאי עד לוס אנג'לס הרחוקה? ואז אמו מבהירה את שאלותיה החפוזות, ומספרת: לפני כמה שעות, בעיצומו של ליל כאן בלוס אנג'לס, ישנתי שינה רגועה ושלווה, ולפתע הופיע בעלי זכרונו לכרכה, אביך היקר, בחלומי.

נבהלתי כהוגן, הייתי מבולבלת ונסערת, אולם הוא פנה אליי בפנים מאירות וסיפר לי: 'רק שתדעי, שאלהו ניצל היום ממוות, בזכות אלף ומשהו שקל שנתן לצדקה!' - כך אמר לי בעלי-אביך ז"ל בחלומי, ונעלם אל האופק. התעוררתי נסערת, מכוסה כולי בזיעה קרה. פתאום הוא בא אליי בחלום ומספר לי סיפור כזה, בעצם הוא 'מדליף' מן השמים שהיית נתון בסכנת חיים מיידית, והצדקה הצילה אותך. ספר לי מה קרה...! - ביקשה האם, ואליהו

ניאות לספר לה את הסיפור כולו...! (גליון איש לרעהו)

בית הכנסת 'סודאי' בחולון, שעת בוקר מוקדמת יחסית.

אינג' אליהו זרבי - מהנדס מיזוג מוכר, סיים להתפלל ופנה אל הגבאי: 'עשיתי את חישוב מעשר הכספים שלי, אני חייב לצדקה 1036 שקל. הנה לך הכסף, העבר אותו לצדקה בבקשה!'

ביקש אליהו, שלשל את הכסף לידי הגבאי, ויצא לעבודה. הוא כלל לא חש שעשה משהו מיוחד, בוודאי לא פעולה שעתידה להציל את חייו... הוא יצא לכמה תחנות במהלך יום העבודה, כאשר בעיצומו של היום - נסע על הציר מבית לחם לאריאל שבשומרון, בכביש צר ומתפתל בשם 'כביש אלון'.

זהו כביש שאינו נוח לנסיעה: הוא צר מאוד, מצידו האחד הר תלול וסלעי, ומצידו השני פעורה תהום. הוא יוצא אל הכביש ומתחיל בנסיעה...

באחד מעיקולי הדרך, הוא רואה גי'פ צבאי גדול, הנוסע לכיוונו. בשבריר שניה הבחין כי הגי'פ נוסע בנתיב הנגדי שלו, כלומר - בנתיב שלו. עוד שבריר שניה, והוא מבין היטב כי זה עניין של שניות עד להתנגשות חזיתית בגי'פ הכבד...

הוא צופר, מסנוור, פותח את החלון ומנופף בעצבנות, אולם הנהג בגי'פ הצבאי כנראה לא מבחין בו, אין לדעת למה. מה שבטוח - שהוא ממשיך לנסוע בקו ישיר לכיוונו, שברירי שניה עד להתנגשות...

שלוש אופציות בפניו, אחת גרועה מהשניה, שלושתן מובילות למוות בטוח. לסטות ימינה - זה ליפול לתהום, זה ברור. לסטות שמאלה - זה להתנגש בה. להישאר בנתיב - זה לתקוע את חרטום רכבו היישר בחרטום הרכב הצבאי המשווין, מה שיהפוך את רכבו ואותו לפירורים קטנים. ריבונו של עולם, מה עושים עכשיו?!

זהו רגע של חרדה, אימה ופחד שאין לתאר. התחושה היא שזה אבוד, כל אחד רוצה להילחם על חייו - אבל במקרה הזה - זה פשוט לא יכול לקרות. נקודה. שלוש האפשרויות העומדות

מתוך החוברת
"מצוות הארץ בהלכה ובאגדה"
לרב דוד שלום נקי שליט"א

הלכות שמיטה

זריעה ונטיעה

אסור לזרוע או לנטוע כל סוג צמח שהוא: תבואה, קטניות, ירקות, דשאים, עצי מאכל, עצי סרק, צמחי רפואה, פרחים לנוי או לריח, וכל כיוצא בזה. (קפ, קצו)

שוגג

שוגג זרע או נטע בשביעית, אפילו בשוגג, צריך לעוקרו מהאדמה. (קפז)

זריעה לצורך לימוד

אסור לזרוע אף אם כוונתו להתלמד או ללמד אחרים או לצורך בדיקת הזרעים. (חזו"א. קצה)

עצי אקליפטוס

מותר לומר לגוי לטעת עצי אקליפטוס כדי לזכך את האוויר לבריאות הגוף. (מהרי"ל דיסקין. רא)

עצי סרק

מותר לנטועם אם המטרה היא לגדר בלבד, וטוב שיעשו כן על ידי גוי. (רב)

מכונה

עבודות קרקע האסורות בשמיטה, אין הבדל אם עושה אותן בידיים או באמצעות מכונה כנהוג היום, שבכל אופן אסורות הן. (קפז)

מטרת המלאכה

מלאכות שמטרתן להשביח את האילן או להוסיף בו גידולים חדשים וכדומה - אסורות. אך מלאכות שמטרתן לשמור על קיום האילן שלא ימות או שלא ינזק, מותר לעשותן בשביעית, ואפילו אם הוא מסופק אם יהיה נזק, מותר. ואמנם, מלאכות המפורשות בתורה [שמירה, קצירה ובצירה], אף שמטרתן לקיים האילן, טוב לכתחילה לעשותן על ידי גוי, ואם אין גוי, ישתדל לעשותן בשינוי. (ער, רעא, ערב)

זריקת גרעין לגינה

האוכל אפרסק או אבטיח וכיוצא, מותר לו להשליך את גרעיני הפרי לגינה, אף שאולי יקלט הגרעין באדמה ויגדל ממנו עץ או אבטיח. (שבט הלוי. קצא) [בחילוק בין שמיטה לשבת לענין זה - ראה בהרחבה בחוברת "מצוות הארץ בהלכה ובאגדה"]

ביאור משגים בפרות המצויים בשמיטה:

מהיתר המכירה, בלי שום פקפוק. ואף שיש מחמירים בזה מאד, העיקר להלכה כדעתם של גאוני הספרדים קדושי עליון שהיקלו במכירה.

אוצר בית דין - הסוג החמישי, הוא פירות של "אוצר בית דין". פירות אלו נפוצים במיוחד במקומות שבהם מתגוררים הרבה שומרי תורה ומצוות. וכן מצויים יינות שהם של אוצר בית דין. ומהו אוצר בית דין? - נאמר בתורה, (שמות פרק כג) "והשביעית תשמטנה ונטשתה", כלומר, שחייב אדם להפקיר את כל היבול אשר גדל בשדהו בשנת השמיטה, ואסור לאדם לנעול את שדהו בשנת השמיטה למנוע מאחרים לבא ללקוט את הפירות, אלא עליו לאפשר לכל מי שיחפוץ בכך, לבא וללקט את הפירות. ואמנם, בתקופה שלאחר חורבן בית שני, ראו חכמי ישראל, שהיו אנשים רשעים הסוחרים בפירות שביעית, והיו בוזזים את כל היבול הגדל בשדות שביעית על מנת למכרו אחר כך בכסף מלא בשוק. לפיכך תקנו שיהיו שלוחי בית דין יושבים על פתחי העיירות, וכל מי שהיה בא לצאת עם פירות בידו, היו נוטלים ממנו את כל הפירות שהביא, ולא היו משאירים בידו אלא מזון שלש סעודות, והשאר, היו מכניסים אותו לתוך אוצר (מחסנים) שבעיר, והיו מחלקים את אותם הפירות בערבי שבתות, לכל אדם לפי גודל משפחתו. לפי שאסור לסחור, כלומר למכור, פירות הקדושים בקדושת שביעית, שנאמר "והיתה שבת הארץ לכם לאכלה", ודרשו רבותינו, "לאכלה - ולא לסחורה", וכשנטלים תשלום עבור פירות אלו, אין זה בעבור פירות השביעית, שהרי אסור לסחור בהם, אלא בעבור הטרחה של הפועלים המלקטים את הפירות, ובעבור שאר העלויות הנגרמות כתוצאה מאופן חלוקה זו. ועל כן אין לגבות בעבור פירות אלו מחיר מופקע, שנראה הדבר כסחורה בפירות שביעית. ומן האמור מבואר, שמי שירצה לקנות פירות כאלה שהם מאוצר בית דין, חייב לשמור פירות אלו בקדושת שביעית. (בעו"ה נפרט בהלכות אוצר ב"ד באחת מהפעמים הבאות)

כמה סוגים של פירות בשנה זו, ונפרט בהם:

יבול שנה ששית - הסוג הראשון, הוא תוצרת חקלאית משנה שישית, כלומר פירות וירקות שנשמרו בתנאים טובים לפני שנתקדשו בקדושת שביעית, וכן פירות אילן שגידולם (חניטתם) היה בשנה השישית, *ולכן אין בהם קדושת שביעית אף אם הם נלקטו בשנה זו. * (ואין המקום להרחיב מה נקרא תחילת הגידול לענין זה). פירות אלו שיש עליהם תעודת כשרות, המעידה שהפרישו מהם תרומות ומעשרות וכדומה, מותרים באכילה כבכל השנים, ואין בהם חשש כלל.

יבול חוץ לארץ - הסוג השני של תוצרת חקלאית כשרה הנמכרת בשנה זו, הוא מיבול חוץ לארץ, אשר אין בו קדושת שביעית כלל, כי אין השביעית נוהגת אלא בארץ ישראל (ובסוריה). ותוצרת זו, מחוץ לארץ, מותרת כבכל השנים, כי אין בה שום קדושה כלל.

יבול נכרי - הסוג השלישי, הוא תוצרת מיבול נכרי, כלומר מקרקעות של גויים בארץ ישראל (בעיקר מישובים ערבים), שאין בהם קדושת שביעית כלל, על פי דעת מרן השלחן ערוך שקבלנו הוראותיו.

היתר מכירה - הסוג הרביעי, הוא פירות מהיתר המכירה, בדרך כלל בהשגחת הרבנות המקומית, שאין בהם קדושת שביעית, כדין פירות מיבול נכרי, אלא שהמחמיר במקום שאפשר, שלא לקנות פירות מהיתר המכירה, תבא עליו ברכה. אך מעיקר הדין, ובפרט במקום צורך, פירות אלה מותרים ואין בהם קדושת שביעית. וכבר כתבנו שעל פי הוראתו בקדושה של מרן רבינו הקדוש הרה"ג עובדיה יוסף זצ"ל, הורינו שכאשר מחירי הפירות והירקות הכשרים למהדרין מופקעים, יש לקנות לכתחילה

בדיחות:

איך טיפשים מבריגים נורה?
אחד עומד על השלחן ותופס את הנורה, והשני מסובב את השלחן...

איש עולה לאוטובוס ושואל: "מי כאן שמעון?"
אחד מרים את היד וצועק: "אני!"
האיש מתחיל לתת לו מכות.
כשחזר האיש לאוטובוס היה נראה מאושר מאוד.
שאלו אותו: "איך עדיין אתה מסוגל לצחוק?"
ענה להם: "עבדתי עליו, בכלל לא קוראים לי שמעון!"...

פיל מגיע למסעדה ומבקש סלט.
מישהו שואל את המלצר: "תגייד, זה לא נראה לך מוזר?"
עונה המלצר: "כן, אני יודע, בדרך כלל הוא מזמין פיצה!"...

שופט זיכה את החשוד מאשמת השוד.
"זה אומר שאני יכול לשמור את הכסף לעצמי?" בירר החשוד...

השופט: "למה גנבת סכו"ם?"
הנאשם: "מצטער, אבל אני מבטיח שזה היה חד פעמי!"...

שני גנבים גנבו כספת גדולה.
גנב א': "בא נפתח את הכספת ונספור את הכסף."
גנב ב': "בשביל מה להתאמץ? נחכה מחר ונראה בעיתון!"...

איש אחד נשפט ונשלח לתליה.
שאלו אותו התלוינים: "יש לך בקשה אחרונה?" - "לא לא, זה בסדר" אמר הנידון.
התחיל התלוינים להדק את החבל, ואז התחיל הנידון לסמן: "אה... אה...", חשבו ששינה את דעתו ויש לו בקשה אחרונה, ולכן פתחו את הקשר.
"מה אתה רוצה?" שאלו. "משוגעים!", אמר הנידון, "כמעט חנקתם אותי!"...

חידות:

חידת מחשבה:

במשרדי העמותה סיימו להכין את 57 מכתבי התודה האישיים לתורמים, ולהכניסם למעטפות יוקרתיות הנושאות את שם התורם, כשלתע התברר שמכתב אחד לפחות לא הוכנס למעטפה הנכונה.
מה הסיכוי שרק אדם אחד לא יקבל את מכתבו האישי?

חידת חשבון:

כיצד ניתן ליצור את הספרה: 2,000
ע"י המספרים: 1, 2, 3, 4, 5 ?
(ניתן להשתמש בכל פעולות החשבון)

חידת "מי אני":

אני הולך לישון עם הנעליים שלי.
מי אני?

פתרונות לחידות מהעלון הקודם:

פתרון לחידת המחשבה:

כל חבית שוקלת 100 ק"ג.
על פי נתוני השאלה חצי חבית ששמן שוקלת 25 ק"ג ורבע חבית סולר.
ממילא חבית סולר, השוקלת 50 ק"ג ועוד חצי חבית שמן, תשקול 75 ק"ג ועוד רבע חבית סולר.
כלומר, 75 ק"ג הם שלושת רבעי ממשקל החבית וממילא משקל כולה הוא 100 ק"ג.
חישוב זה נכון גם כלפי חבית השמן, ולכן גם משקלה הוא 100 ק"ג.

פתרון לחידת חשבון:

א: 29.
ב: 1111111111.

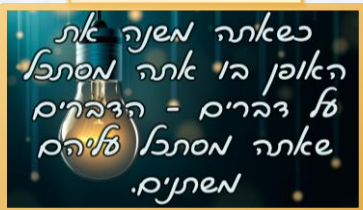
פתרון לחידת "מי אני":

סוס (ישן עם הפרסות).

טוב לדעת:

פתגם:

זמני השבת:	י-ם:	כניסה:	יציאה:
	16:11	17:23	
	16:25	17:25	
	16:28	17:26	
	16:15	17:23	

לתגובות להנצחות ולקבלת העלון במייל:
elisha5765@gmail.com